

תנו לשמש לעלות!

שיער

HAIR

סרטו של מילוש פורמן

לראשונה בישראל
כשיטה הקולית החדשה
דולבי סטראו

DOLBY STEREO

ככיכוב ג'ון סבג, טריט ויליאמס, בברלי דאנג'לו

כס הקול המקורי מעל תקליטי איסטרוניקס RCA

בכורה | קולנוע שחף * * * * * ליל שישי ב-9.45 — 12 חצות
ארצית | מוצ"ש 7 — 9.30 במשך השבוע: 4.15 — 7 — 9.30
שבוע 2 | ירושלים, "כפיר", מוצ"ש 6.45, 9.15, בימי חול: 4, 6.45, 9

רק למחבורים United Artists

יש זק חקר
מאבין אנן??

תני לו הערב
את הספר המשגע
מילרים
זרוקו את

כתובות קיר עסיסיות
כמו שהחברה כותבים
להשיג בחנויות הספרים המובחרות
הפצה: א. ערמוני, טל. 292026 (03)

תן טרמפ לחייל

היא כתבה שיר, "אל אלי / ארצה כי תהיה לי / לי ואך שלי / אשא עיני אליך, / אשפיל מראי ממך. / אבוא בתחינת אדם. / מפאת שבי הכל אשמ, / מלראות, מלשמוע, / מלרצות או לפצוע / מילים של בקשות / שהן כולן תחינות / אל אלי אליך."

המצב החל משתפר. "ידעתי שזה או אני לעצמי או שאין בכלל ישראלה." היא התחילה לעלות במדרגות ולטייל. עוד כשר היתה בבית-חולים התחילה להתאפר ולטפח את עצמה. התחילה לקבל את פני מחזוריה. "ברגע מסויים ידעתי שזהו זה. אני בסדר." אחרי ששה שבועות חזרה הביתה. תחרי לה לקיבוץ, אחריכך, לעבודה, לטיולים לבילויים האין סופיים.

נתנו לה רשימת תרופות ארוכה. היו שם כל מיני "היא צוחקת, "נגד הדונק — כדור לבן, בעד הדופק — לבן, נגד הלב — כדור קטן, בעדו — כדור גדול. יום אחד נמאס לי. לא היה לי מקום בתיק. החליפו לי את המזכירה ולא היה מי

שאני משקת עם עצמי, שהפחד שלי להודות במחלה טפשי מדי, ושההצגות שלי אורילות." ושוב, היא לא עזרה לעצמה. חברה טובה שלה ראתה שהמצב מחמיר והולך, כשהבחינה שישאלה החווירה, פנתה ל-רופאים. הגיעו שניים. אחד מהם החליט לבצע אלקטרו-קרינורגם. מרגע לרגע הוא נראה מבוהל יותר ויותר. הוא בדק את חיבורי החשמל וביצע כמה בדיקות שוב ושוב. "פיתאום הוא אמר לי לא לזוז, לא לקום מהמיטה. הוא הוביל אותי לבניין חדש ולבן. חיברו אותי למוניטור."

מכה מתחת

לחגורה

ב שילב זה כבר לא היה צורך להסביר לי. ידעתי שזו יחידת-הלב." או פרצה בצחוק נבוך, "רגע חברה, מה בעצם אני עושה פה?"

קצינה במישרד אחרי כמה שנות עבודה כאחות חזרה לשירות קבע בצה"ל. באחרונה הוענקה להשאלה דרגת רב-סרן, אין אצלי ויתורים. אני נמצאת בעבודה כל זמן שצריך. בעיות הלב שלי לא מעניינות."

שיזכור להזכיר לי, ובכלל מה, אני חולה? למה אני צריכה תרופות. מה העניין?" אבחנה ברורה אין עדיין. יתכן שקיים מוקד ממנו נזרקים קרישי דם הנעים עם זרם הדם עד אשר נתקעים בווריד קטנטן וחוסמים אותו.

"עכשיו אני מרגישה משגע, נהדר. לפעמים הלב מפספס איזו דפיקה קלילה, לפעמים לא כליכך גוח, צריך לנוח במדרר גות. אבל מה פיתאום שאני אפסיק לעלות במדרגות, זה מצחיק, לא? אני חושבת שהפחד של אנשים מהתהליך שלאחר התקף-לב הוא מוגזם במידה מסויימת. נכון, העניין בכלל לא נעים. אני מוכנה להגיע לכל מי שרוצה לקבל הסבר, אני יודעת שהמצב שלי היום זה משהו מעודד. גברים וגשים שעברו התקף-לב והם מת' ביישים בזה ומכחישים את זה, שידעו: הכל נשאר אותו דבר, אותם חיים ואותו מרץ. צריך לרצות להיות טוב. צריך להיות יותר חכמים ויותר חזקים מההתקף הטיפשי הזה. לתת לו מכה מתחת לחגורה. וחזק."

אחרי שלושה שבועות נתגלתה תופעה נוספת. "בוקר אחד, הלכתי להתרחץ. פיתאום שמתי לב שאני לא מרגישה את הפנים. הפה היה שמוט לצד, העין השמאלית מעוותת. פרצתי בכבי נוראי. נבהלתי, בכיתי כמה שעות."

ישראלה הפכה מוצג לימודי. רופאים הגיעו לבית-החולים כדי לראות אותה. העובדות היו: אשה בת 32 עם ראייה כפולה, שיתוק בחצי הפנים והתקף-לב. היא התחילה לתרגל את שריריהפנים. המצב השתפר. היא חזרה לצחוק. בשלב מסויים חשבה שבעצם טוב שהיא שוכבת במחלקת-הלב. "הורדתי את ממוצע הגילים מ-86 ל-80. האחיות היו מאושרות." יום אחד אחרי-הצהריים, אחרי שכל המבקרים הלכו הביתה, והיא נותרה עם זרייהפריים הענקיים, עם הבונבונירות ועם התרופות, שקעה בדיכאון. "התחלתי לדמיין את ההלוויה שלי. כמה זמן אני עוד יכולה להחזיק מעמד? חשבתי שיבואו הרבה אנשים להלוויה. חשבתי על אבא שלי."